

(Hekayə)

Zaman o qədər sürətlə ötür ki, bir də gördün, papağını yan qoyub səlimli gəzən adamın başındakı həmin papaq qəfildən tərsinə çevrildi; kimlərsə onun üçün pul atmağa başladı. Həyat bəzən adamla belə zarafatlar edir.

Pandemiya da zamanın bəşəriyyətlə növbəti zarafatlarından biridir. Koronavirus bilmirsən ciddidir, ya adamla məzənlir. Hekayənin ortasında girinc-giriftar qalmış bir qocanın əlindən tutub postpandemiya küçəsinə keçirmək istəsəm də, bu cəhdim uğursuz alındı.

Kənan Hacı

dı, mağazaların qarşısında hava ilə şişirdilərək quraşdırılmış kloun kimi elə hey durmadan əlini yelləyib onu çağıırırdı. Sanki gələcəkdən boylanan postinsan idi. Qoca dodaqucu deyindi:

-Bu, nə həyasız adamdır? Ay kişi, mənim hekayəm yanmıçiq qalıb, onu mütləq bitirməliyəm. Obraz isə tərslikdən yubanır. Harda qaldı bu cüvəlləği?!

-Nə? Hekayə? – təəccüblə qocanı başdan-ayağa süzdüm.

-Hə də. Zalım oğlu, yalançı ustalar

Epifaniya və ya “Omikron” mövsümü

-Adam gözləyirəm, bacıoğlu. Sən yolundan qalma, – etinasızcasına, üzümə baxmadan dillənir.

Danışığında tənqəfəsliliyi hiss olunur. Maskasız adamdır. Yolun o üzündəki açıq kafenin yiyəsi deyəsən onu tanıyır. Qocaya şokoladlı çay təklif etsə də o, bu təklifdən nəzakətlə imtina edib çox vacib bir adamı gözlədiyini və onsuz boğazından heç nə keçməyəcəyini bildirdi.

Kafe yiyəsi də əl çəkənə oxşamır-

kmi işi yanmıçiq qoyub, aradan çıxıb.

-Sizg yazıçısınız? – deyə soruşdum.

-Yox, Kamaz şoferiyəm! – üstümə çımxdı.

-Üzrü sayın. Sizi tanıya bilmədim, – sakitcə dilləndim.

-Alə, əlbəttə, yazıçıyam. Bəs sən mənim kitablarımı oxumamısan?

-Yoox.

-Mən durğu işarələrini dildən sür-gün etmiş yeganə yazıçıyam.

Susdum. Qoca davam etdi:

-Durğu işarələri illüziyadır. Məsələn, nöqtəni götürək. Nöqtə nisbi mənada daşır. Cümlədə ola da bilər, olma-ya da bilər. Olmasın nöqtə, olsun vergül, ya quyruqlu nöqtə. Bitmiş fikrin arxasınca bir övuc nöqtə də atmaq olar. Sual işarəsinin işi-peşəsi ancaq soruşmaqdır, şah tənbelidir, cavabı özü tapmaqla arası yoxdur. Özü kmi acgözü yoxdur. Nida işarəsinin qənimidir. Nida bəzən çarəsizlikdən gəlib durub onun yanında, cümləyə ritorika donu geydirir. Sual işarəsi də küreyni nida işarəsinə söykəyib kef edir. Yene ən ciddi, mühafizəkəri nöqtədir. Nöqtə bunların ağsaqqalıdır; bütün mübahisələrə son qoyur. Bu durğu işarələri

yadırlığıy.

-Ağsaqqal, sən çox güman ki, Qodonugözləyirsən, – dedim.

Qoca yazıçı çox yorğun görünürdü. Cavab verməyə həvəsi qalmamışdı.

-Qodo, – deyə pıçıldadı, – onu sən də tanıyırsan? – Üzünə dərin bir məyusluq çökdü.

-Elə bizi oturduğumuz yerdə işə salan bu dələduz Qodo deyil? Bütün ömrüm onu gözləməklə keçdi. Başı batsın onun!

Əsəbi halda yaddaşındakı “dele-te” düyməsini basdı. “Omikron mövsümü” hekayəsi yaddaşının D diskindən silindi. Spirt şüşəsini və əzik-üzük maskanı paltosunun qoltuq cibindən çıxarıb zibil qutusuna tulladı. Elə bil üstündən dağ götürüldü. Dərindən nəfəs alıb yüngülləşdi. Bu global kədərli şokoladlı çayla canından çıxara bilməyəcəkdə. Yaşına xas olmayan qıvracaq addımlarla yolu keçib kafeyə girdi və özünə çay deyil, şərab sifariş verdi. Kafenin yiyəsi – postinsan qalıb ədayla əlləri cibində kənardan qoca yazıçını müşahidə edirdi.

Qoca yadına nəsa düşübmiş kmi qəfilən hekayənin jalyüzünü çəkdi ki, onu kimsə görüb narahat etməsin.

Müəllif hekayənin çöhlündə qaldı...